

BARN I KIRKE.

Farce med Sange i 4 Akter af Peter Sørensen.

(1878. Kasino.)

Dupuy.

„Den Nattergal synger.“

Andantino.

Fru Lindegaard.

I.

1. Hvis vi til et Mandfolk vil ræk-ke vor Haand, højt blusser da Kær-lig-heds
2. Nej tro ej paa Løf-ter, som Mandfolk os gav, han er saa u-sta-dig som

flam-men, han lo-ver, for Li-vet skal va-re det Baand, et Liv-baand skal knytte os
Blæ-sten, og Bryl-lu-pet selv er hans Kær-lig-heds Grav- ja det kan be-vi-ses for-

sam-men. Et Ord er et Ord, men en Mand kun en Mand, og in-den et Aar kan man
re-sten: Hvor for er vel A-mør be-stan-dig et Barn? Det kommer af, han er let-

mær-ke, at han er gru-e-lig ked af Ma-dam-men, er gru-e-lig ked af Ma-dam-men.
sin-dig det Skarn, og nø-dig han vil gaa til Præ- sten, og nø-dig han vil gaa til Præ- sten.

Allegretto.

Krollè.

R. Bial.

II.

1. Naar nu min Søn han bli-ver stor, hvad skal han væ-re da? Ja det er ej saa
 2. Paa Vi-den-ska-ben tænk-te jeg, den er saa lys og skjøn, jeg men-te, det var
 3. Men rig-tig Dok-tor, tænk hvor smukt, hvis det han væ-re vil. Saa dan at faa med
 4. Nej han skal væ-re Mil-lio-nær, den Stil-ling træt-ter ej, Ku-pon'-er-ne at

let, man tror, at hand-le som Pa-pa. Først sa' jeg til mig selv: Han skal helst gø-res til Gros-
 Noet for mig - jeg me-ner for min Søn. Men hvis Na-tur-hi-sto-ri-e han dyr-ker stak-kels
 Li-vet Bugt og saa faa Pen-ge til. Men ak den he-le Her-lig-hed er ø-de-lagt om-
 klip-pe lær' han gra-tis her hos mig. Med en Ku-pon-bog Nød og Trang han al-drig ken-der

ser. Saa kan han gi' Sou-per med Bal og fi-ne smaa Di-ne'r Men sæt, at det nu
 Fyr, saa hø-ster han ej Glo-ri-e, der skjænd's de jo som Dyr. Nej at faa Dok-tor-
 trent, for det er ej af Kær-lig-hed at Kvin-den bli'r Student. Naar Da-mer rent for-
 til, en Lap han ri-ver ud hver Gang, at han sig ri-ve vil. Jo det er rigt'-nok

gaar saa vidt, han selv maa dan-se borti? Den Pen-ge-pol-ka en-der tidt med
 gra-den fat, det paa Hu-mø-ret ta' ti Sa-gen er, en Dok-tor-hat sin
 an-drer Røn og Læ-ger bli'r-saa tror jeg nok, at Dok-to-ren, min Søn, maa
 fint Pa-pir, vil romersk Bad man ha', med en Ku-pon-bog Al-le bli'r saa

en ge-men Ak-kordt, den Pen-ge-pol-ka en-der tidt med en ge-men Ak-kordt.
 Skyg-ge og-saa har, thi Sa-gen er en Dok-tor-hat sin Skyg-ge og-saa har.
 bli-ve Jor-de-mø'r, saa tror jeg: Dok-to-ren, min Søn, maa bli-ve Jor-de-mø'r.
 ny-de-ligt klædt a', med en Ku-pon-bog Al-le bli'r saa ny-de-ligt klædt a'.

Allegretto.

Stork.

Offenbach.
„Røverne.“

III.

1. Naar hun svæ - ved som en Syl - fi - de o - ver Sce - nens skraanen - de Brædt,
2. Jeg var ej det Mind - ste for - lo - ren, nej en kraf - tig og vel - skabt Tyr.

var jeg sta - dig ved hen - des Si - de, klædt som Ze - phyr, y - derst ko - ket. Ved min Let - hed
De sku' set i To - re - a do - ren, hvor - dan Ty - ren af mig fik Tyr. Ak de svandt, de

Folk jeg be - ru - sed, hver Gang jeg gjo - de min Pi - rou - et, li - ge - straks saa ry - ste - de Hu - set
sa - li - ge Da - ge, svandt som en Drøm, et glø - den - de Digt, jeg mit Smal - ben har kun til - ba - ge,

Saa kom hun, i hvidt Bo - bi - net, saa kom hun i hvidt Bo - bi - net! - ja -
min Pen - sjon, mit Ry og min Gigt, min Pen - sjon, mit Ry og min Gigt! - men -

! Hvi' - ke hvi' - ke Ben! mag - ni - fikt, kan De tro ! Ik - ke ik - ke En kun - de saa - dan sig
! Hvi' - ke hvi' - ke Ben! mag - ni - fikt, kan De tro ! Ik - ke ik - ke En kun - de saa - dan sig

sno ! Sik - ke sik - ke Dan - sen den gik for os To ! Rik - ke Rik - ke Han - sen og jeg - den var
sno ! Sik - ke sik - ke Dan - sen den gik for os To ! Rik - ke Rik - ke Han - sen og jeg - den var

1. go! Vo-re Krop-pe ku' hop-pe som Bold-te og Top-pe, vi kun-de ej stop-pe, men hop-ped saa fro! Tra
2. go! Vo-re Krop-pe ku' hop-pe som Bold-te og Top-pe, vi kun-de ej stop-pe, men hop-ped saa fro! Tra

la la la la la
la la la la la (singer og danser men maa holde op.)

Moderato.

Søderberg.

IV. Stork. 1. O har min Kla-ge, Fru Lin-degaard. Mog. Fru Lin-degaard. Bey. Fru Lin-degaard! Stork. For Mogensen. 2. Jeg pra-ler ik-ke, Fru Lin-degaard. Stork. Fru Lin-degaard. Bey. Fru Lin-degaard! Mog. Men Beyer. 3. Jeg er saa fat-tig, Fru Lin-degaard. Mog. Fru Lin-degaard. Stork. Fru Lin-degaard! Bey. Jeg

Dem mit Hjer-te paa Pin-de staar, se der for skul-de De ta' mig. Hvis ej jeg Dem til Ven-in-de faar, jeg jeg har Stu-de og trin-de faar, og jeg har Mar-ker og En-ge. En Møl-le, som for al-le Vin-de gaar, og har ej Ko-stald og Svi-negaard, kun et Par Ø-re jeg ej-er. Men hvis jeg Dem til min Kvin-de faar, jeg

for mit Liv ik-ke in-de staar, jeg som en Skyg-ge vil svin-de, naar De ik-ke vil hol-de a' mig. Hør, hvor af man kan spin-de Blaar, vi dej ligt Lær-red og Lin-ned faar til Lag-ner i vo-re Sen-ge. paa Lyk-sa-lig-heds Tin-de staar, Champag-ne De in-gen sin-de faar, men De skal faa Dem en Bey-er.

Andante.

G. Lumbye.

Fru Farini.

V.

1. Kær - lig - hed! Du er den Stæn - gel, hvor - paa Li - vets Ro - ser gror. Kær - lig -
 2. Fug - le, Men - ne - sker og Fi - ske maa for A - mor høj - e Knæ'r vil et

hed! Du Er - ke - en - gel, som os hæ - ver højt fra Jord! Kær - lig - hed, Du gi'r mig
 Ord han ba - re hvi - ske, han e - lek - tri - se - rer Hver. Han be - her - - - sker Jor - dens

cre - scen - - - do.

Vin - ger! Op mod So - len fly - - ver jeg, mens fra Læ - - ben henrykt klin - ger: Kær - lig -
 Kon - ger, in - gen Af - stand er ham stor: Gen - nem El - - skovs Te - le - fon - ger hvi - sker

hed! jeg el - sker Dig! mens fra Læ - ben hen - rykt klin - ger: Kær - lig - hed! jeg el - sker
 han de sø - de Ord, gen - nem El - skovs Te - le - fon - ger hvi - sker han de sø - de

tr.

Dig.
 Ord.

Andantino.

Krollè.

P. Heurion.

VI.

1. Ak mit Barn er fra mig fløj-et, jeg som Fa-der er ka-put. Tænk Dem.
2. I kan ken-de ham paa Næ-sen, den er ak-ku-rat som min, og det

he-le Rei-se-toj-et var en Rang-le og en Sut. Bort han fra sit Hjem er lø-bet, skønt han sø-de lil-le Væ-sen har en Haarvæxt, o saa fin. Fj af Frygt I skul-le li-de, naar I

rallent.
ej har lært at gaa. Han sig vik-led ud af Svø-bet og sig svang mod Him-lens Blaa. Dan-ne-ham til Fan-ge ta'r, han vil ik-ke No-gen bi-de, da han in-gen Tæn-der har. Ak om
rit.

a tempo.
mænd og Dan-ne-kvin-der! Hvis I den Før-fløj-ne ser, bring ham hjem, hver ær-lig Fin-der, saa han Nat-ten ej hans spæ-de Røst mig væk-ker hvert Kvar-ter. Jeg er nødt til selv at græ-de; ti jeg
rall.

rall.
fly-ver al-drig mer?, al-drig mer!, Al-drig, al-drig; al-drig mer!
ser ham al-drig mer?, al-drig mer!, Al-drig, al-drig, al-drig mer!
a piacere.
rit.